

Inserati se sprejemajo in velja trislopnost vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 "
16 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija na Dunajski cesti št. 15 v Medija-tovi hiši, II. nadstropji.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr.
za pol leta . . . 5 " — "
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je Florijanska ulice št. 44.

Izjaja po trikrat na teden in sicer v torek, četrtek in soboto

Znamenja časa.

Češki list „Narodni listi“ iznenadil je avstrijske politike z novim predlogom. On namreč hoče, zdaj ko se snideta avstrijski in ruski car v Varšavi, da bi zastopniki češkega naroda, to je njegovi poslanci, podali se v Varšavo, ter oba cesarja prosili, naj poravnata slovansko vprašanje v Avstriji, naj določita meje, do katerih segajo pravice slovanskih in drugih narodov v Avstriji. Češki list dostavlja, da sta sedajni car in njegov minister Ignatijev prijatelja Slovanov, da se bosta toraj za stvar zanimala. List meni, da v tem ni nič neljalnega, ker so tudi Nemci in Madjari dostikrat zunajno politiko obračali v svojo korist. Tako pišejo „Narodni listi“. Nasprotno pa piše „Politik“, da se češki narod ne bo sprizajnil s tem predlogom, še menj pa češki poslanci.

Če se stvar nadrobneje pogleda, hoče ta predlog, da bi se ruski car vtikaval v našo notrajno politiko, ter se potegnil za avstrijske Slovane. Čeravno list pravi, da bi se moralo to doseči v popolnem soglasju z našim cesarjem, vendar se nam zdi, da še nismo v toliki stiski, da bi morali tuje države na pomoč klicati. Pač tudi Nemci kličejo Bizmarka ne-prenéhoma na pomoč, neprenéhoma se sklicujejo na nemško državo ter od nje zaslombo pričakujejo in s tisto tudi Taaffeju preté; pa kar na drugih grajamo, ni treba, da bi sami posemali. Če se hočemo osvoboditi nemškega jerobstva, bo zmirom bolje, ako se osvobodimo z lastno močjo, nego li s tujo pomočjo. Bolgari

bodo ostali vedno v nekaki odvisnosti od ruske države, ker so se z njeno pomočjo osvobodili. Dokler imamo kaj upanja, da se sami osvobodimo, tako dolgo zanašajmo se v prvi vrsti na lastne moči; siromak je, kdor tuje pomoči išče, če bi prišla prav od brata, in tak korak se zamore odobriti le v najskrajnejšji, najhujšji sili. Dokler je le še iskrica upanja, da si bomo avstrijski Slovani z lastno močjo in lastnimi napori priborili enakopravnost z drugimi narodi in častno stopinjo med omikanim svetom, tako dolgo ne smemo iskati tuje pomoči, ker spoštovanje in cela svoboda se pridobi le z lastno močjo. Mi toraj nasveta „Narodnih listov“ ne odobrujemo; pa smatramo ga kot znamenje časa. Če so pod prejšnjimi ustavovernimi vladami nekteri avstrijski Slovani mislili na Rusijo in od tam pričakovali pomoči, zgodilo se je to le nekako iz obupnosti, ker je bil pritisk va Slovane tako silen, da ga ni bilo več mogoče prenašati, obupni človek pa ni izbirčen v svojih pomočkih. Da se pa kaj takega zgodi in piše pod Taaffejevo vlado, to nam je žalostno znamenje, da Slovani od Taaffejeve vlade nič več ne pričakujejo, da so začeli nad njo že obupavati. Taaffe je obetal, da hoče zadovoljiti vse narode, zdaj smo pa prišli tako daleč, da so vsi nezadovoljni, da Nemci škilijo v Nemčijo, nekteri obupani Slovani pa v Rusijo. V istini, s takimi uspehi se Taaffe ne more pohvaliti. Vemo sicer, da je težko poravnati toliki prepad, kakor zija med nazori centralistov in avtonomistov, vendar bi moral Taaffe Slovanom vsaj toliko pravice

skazati, da ne bi obupavali nad sabo in nad Avstrijo. Ker je pa gluh za opravičene zahteve Slovanov, prišlo je že tako daleč, da ti ne vidijo več bistvenega razločka med sedajno in med prejšnjimi vladami. To nas potrjuje v mislih, ki smo jih zadnjič izrazili, da se nam notrajna kriza s hitrim korakom bliža, ne sicer edino zavolj ropota ustavovercev, ampak tudi zavolj nezadovoljnosti Slovanov, kateri se vidijo v svojih nadah goljufane. Da bi vnovič prišla ustavoverna vlada, tega ne verujemo, da se pa bliža odločilni trenotek, ko bo moral Taaffe svoje obljube spolniti, ali pa odstopiti, to se nam vidi neizogibno. Z osrednjo stranko in z omahovanjem na dve strani, ne gre več naprej; narodi hočejo videti dejanj, in teh že dolgo zastoj pričakujejo. Ravno zato pa, ker se kriza bliža, so nam „Narodni listi“ s svojo izjavo slabo uslugo napravili. Nemškoliberalci so bili na najboljši poti, zapraviti vse zaupanje pri merodajnih krogih, ker so preveč povdarjali svoje nemštvo ter celo že z nemško (prusko) intervencijo grozili; toliko bolj je bilo treba, da mi Slovani povdarjamo avstrijsko domoljubje, ker potem mora kriza tak izid imeti, da se državi zvestim elementom krmilo izroči.

Ker pa „Narodni listi“ o nepravem času z rusko intervencijo že ne grozé pa vsaj plašijo, zato se bo zdaj pozabilo na nemško-narodne agitacije, ker se kažejo Slovani v isti luči. Druge na pomoč klicati, je zmirom znamenje slabosti, in tudi v tem oziru nam češki list škoduje s tako pisavo, ker nam jemlje

Flavija.

Prizori krščanskega življenja iz četrtega stoletja.

A. Hurel. Pred. Viliaski.

XIV.

..... Probrosis
Altior Italia ruinis.

(Dalje.)

S početka so ju pustili, da sta ujetnike obiskavale svobodno. Sodeči po nju navadni obleki, menili so, da moreta le kaj malega podpore deliti zraven priprostih besedi. A ječarji polagoma opazijo nenavaden upliv, ki se je pokazal na teh slovečih upornikih, ki so glavo po konci nosili, nikakor jo pobešali, v zavesti, da svojo dolžnost tako spolnujejo. Sumili so torej v teh ženskah, da imajo nalogo, veljavo, ktere jim po zunanem ni prepisovati in brez odloga ju naznanijo oblastniku, da sta skrivni vohunki kneževih sovražnikov.

Poglarar teh krajev je presegal svoje verstnike v marsičem. Na vsem obrežju je ni bilo hujši zverine. Proti njemu je bil Heraklian še kreposten mož. Ta Sisini je bil čudna zmes skopuha, pohotneža in grozoviteža; v njem so se zedinjali vsi nagoni zveri z vsemi strastimi omehkuženega človeka.

Neutegoma zapove, da se ženski primeta in zvezani v ječo vržeta.

Takega ravnanja Emilije ponositost ni mogla prestajati. Nje ljubeznjivost do Flavije, nje strah, da ne bi bila ločena od nje, to jo je zapeljalo do takega vedenja, da ga je morala pozneje bitko obžalovati. Obnašaje se do ječarjev s tisto svobodno visokostjo, ki je lastna bogastvu, rodu in stanu, reče jim:

„Vi mislite, da sem ženska nizkorodna. Vas moti videz zunanji. Zatorej vedite, da sem hči Scipionov in rimsko plemenitaštvo ne pozna plemenitiših, kakor nas“.

To je bilo dosti in ta izjava postala je plemenitim Rimljanom vir skoro neskončnega trpljenja.

O drugem času bila bi ta napoved zidove njih ječe raznesla in poglararju strahu zastala kri, ali takrat je bila taka zmešanost, ki je nastala v kolesju uprave, da se je vrtilo vsako kolo za-se. Sisini je spoznal v tej izjavi priložnost, da nasiti svoji strasti, lakomnosti in pohotnosti. Emilije bogastvo in Flavije lepota, v vsakem oziru krasen plen.

Zatorej jima ponudi svobodo, pa kako? Emiliji, če dobro plača, Flaviji, če se omoži, seveda.

Prva pogoja bila bi stiski sprejetna, dasi

bi bila oropala vseh pomočkov plemenite ubežnike, toda omenitev druge pogoje navdala je obedve z gnjusom in studom. Neka omedlevica se je polastila Emilije oni trenotek, ko je mislila svojo hčer v rokah te zveri; Flavija pa si ni mogla misliti, da bi se ji kaj bolj studilo, ko tak izgled.

Odgovor, ktereja je dala poglararju, je lahko uganiti. Emilija je rekla, da se ji nepotrebno zdi, prostovoljno svoje imetje temu izročati, ki ga vzeti more siloma. Njena hči pa je odvrnila, da je k možitvi ne nagiba, niti nje leta, niti nje okolnosti, niti lastna volja. Sicer pa taka stvar ne sme imeti videza, da je prisiljena, udati se pritisku in sili; poglarar sam bi bil malo vesel, če dobi žrtvo, ne pa iskano soprogo. In ta žrtva svobode svoje nikdar ne popusti, nikdar ne pozabi, ne svojega stanu, ne svoje dike, tudi ne svoje nesreče; kajti nje osoda je tesno zvezana z nesrečo domovine, tako da v nje srcu ni drugega čuta, ko čut žalosti in solza in torej njemu nobenega upanja ne ostane.

Na tak ohol odgovor vzgori jeza v Sisiniju in odloči se, da če rabiti take sredke, kakor si jih njegovi ujetniki še misliti ne bi mogli.

Najprvo tirja sto tisoč sestercij samo zato, da hčer pusti materi. Emilija mu jih dá po

spoštovanje prijateljev in sovražnikov. Če ruski diplomati kako besedo za nas govoré, ne da bi jih mi za to prosili, potem nas krivda ne zadene, in če imajo kaj srca za nas, lahko bi bili to že davno storili. Da bi pa mi sami za pomoč prosili, tega ne, to delati prepuščamo Nemcem, Lahom, Madjarom, ki so si res po vseh ovinkih pomoči iskali, saj je znano, kako je Nemcem Bismark pomagal, da so Hohentwarta na stran potisnili, in kako so Madjari spletke kovali po raznih državah. Take sredstva hočemo odložiti do najskrajnejše sile, ker čutimo še v sebi samih dovolj moči, da se branimo in ubranimo. Mi toraj javno izrečemo, da „Narodni listi“ niso pisali v našem smislu in našem imenu, ko so omenjeni članek priobčili, — da se ta predlog češkega lista ne bo podtikal vsem avstrijskim Slovanom, — pa Taaffejevo vlado hočemo opozoriti na to prikazen, naj ona resno prevdari, kam pridemo, če bo ona Slovane še vedno tako prezirala, kakor dosedaj!

Politični pregled.

V Ljubljani 10. oktobra.

Avstrijske dežele.

Kako se v Avstriji še vedno z **dvojno mero** meri, to je dovolj jasno iz naslednjega; Deželna nadsodnija v Pragi zdaj pri prepirih vedno določuje, da se smejo na Češkem povsod nemške in češke uloge sprejemati. Najviša sodnija na Dunaji pa dela razloček med Nemci in Slovani. Ta sodnija je določila, da v nemkem okraji Friedland niso sodnije primorane, uloge tudi v češkem jeziku, sprejemati ker je v friedlandskem okraji le nemščina navadni deželni jezik (bezirksüblich). Čehi so pa hoteli zvedeti, ali bo tudi za nje ista pravica veljala. V čisto češkem okraji Podibradskem je nekdo uložil nemško tožbo, ki se je tudi sprejela, njegov nasprotnik pa se je pritožil do najvišje sodnije, ter zahteval, da naj bo tožba neveljavna, ker ni pisana v navadnem jeziku. Ob enem je priložil razsodbo gledč Friedlanda in čisto logično sklepal: ker je najviša sodnija odločila, da se v čisto nemškem okraji Friedland ne smejo sprejemati češke uloge, potem

so v čisto češkem okraji Podibradskem tudi ne smejo sprejemati nemške uloge. Najviša sodnija pa je stopila v protislovje s prejšnim odlokom, ter spoznala, da se morajo v Podibradu sprejemati tudi nemške uloge. „Politik“ se obrača do pravosodnega ministra, naj vendar enkrat tej zmešnjavi konec stori in naj vprašanje tako daleč sčisti, da se bo vedelo, kako daleč segajo pravice enega ali drugega jezika. Pražak pa ni tisti mož, da bi kaj storil; od kar je minister, nismo videli pri njem še nobenega odločnega koraka.

Za kmete se je potegnil tirolski deželni zbor, ter sklenil sledeče pripomočke: Izvoli naj se posebna komisija, ki se bo posvetovala, kako bi se pridobil velikim posestnikom po ceni kredit. Ta komisija naj pretresa vprašanje, če bi se dala napraviti deželna posojilnica za kmete, in ali bi se ne dali kmečki hipotekarni dolgovi v zemljiško rento spremeniti. O vsem tem naj poroča komisija prihodnjemu deželnemu zboru. Visoka vlada pa naj se naprosi, naj skuša spremeniti postavo o dednem redu pri kmetijah in o razkosavanji posestev, naj se obravnave po dedščinah hitreje in ceneje izvršijo; potem naj vlada več stori za zboljšanje zemljišč, naj daje kmetijstvu več podpore; naj pri svojih kupčijskih pogodbah gleda na kmečke pridelke; naj se prepisi ceneje izvršé, naj se zabrani nepotrebna barantija (havziranje); naj se številu gostilnic kar mogoče zmanjša.

Članek „**Narodnih listov**“ v Pragi, naj se Rusija naprosi, da se potegne za avstrijske Slovane, zgrabili so nemški listi z velikim veseljem, da ga sučejo in razkladajo na škodo Slovanom, katerih zvestobo sumničijo. Vsi drugi češki listi odločno zatrjujejo, da s tistim člankom niso zadovoljni in da se toraj izjava mladočeškega lista ne more smatrati kot mnenje češkega naroda. Enako se je izrazil tudi klub čeških poslancev. Stvar toraj ne bo imela drugih slabih nasledkov. „Narodni listi“ pa se naj v prihodnje takih nepremišljenosti varujejo, kajti drugače se piše v nasprotju z vlado, in drugače zopet more pisati stranka, ki hoče, da se vlada nanjo opira.

Dr. Granič hoče bojda dolenjeavstrijskemu deželnemu zboru staviti predlog, naj bi se na

redila postava, vsled katere bi se vsakemu kmetu zatrdilonekaj **nerubljivega imetja**, tako da bi rubežen in dražba smela segati samo do neke meje, ktera bi se ne smela prestopiti, tako da bi kmetu na vsak način še nekaj imetja ostalo.

Vlada hoče **strugo Donave** uravnati. Za to bo trebalo 24 milijonov, ki se bodo razdelili na 24 let, toraj se bo porabil vsako leto en milijon. Ta milijon se bo tako vkup spravil, da bo država dajala po 700.000 dolenja Avstrija 200.000, mesto Dunaj pa 100.000 gld. vsako leto. Ta predlog pride pred letošnji državni zbor.

Vnanje države.

Francozko vlado bo zdaj najbrž prevzel Gambetta sam. Ministerstvo si bo sestavil iz svojih privržencev. Nasprotnikov mu pa tudi ne manjka, in že zdaj ga obirajo, kolikor morejo. Na ministerkem stolu se bo še prej obrabil, nego kot voditej politične stranke.

Turški sultan je nevoljen, da se hočejo v Egiptu vladarji obnašati kakor samostojni; da bi pokazal podkralju svojo vrhovno oblast, poslal je v Kairo poslaništvo, ki ima zabraniti poskušnje in nakane za oživiljenje kakšnega ustavnega življenja v Egiptu, kakor se je nameravalo (?); tudi je poslal svojim privržencem (?) 50 visokih redov v Egipt.

Izvirni dopisi.

Iz Dolenjskega, 7. vin. Z velikim dopadenjem smo čitali članke v dunajski „Tribüne“ in v „Pol. Corr.“, kako skrbna je vlada za našega ljubljenca Vestenecka, ker mu je omogočila vdeleževanje pri sejah deželnega zbora kranjskega s tem, da ga je predstavila v Lonač, kjer ima menj opraviti, tako da se ložej od svoje službe odtrga in pride v Ljubljano nemškutarijo podpirati. Njegovi zagovorniki, kateri se sklicujejo na §. 8. državnozborskega reda, bi nam veliko uslogo storili, ko bi se sklicevaje na isti paragraf po svojih prijateljskih zavezah z nemškimi deželami toliko dosegli, da bi se na pr. naš deželni šolski nadzornik Pirker izvolil za deželnega poslanca v

svojih menjavcih izplačati, upajoča da je odšla naj bolj banemu trpljenju, namreč temu, ko bi morala živeti brez Flavije in vedeti, da je nje hči prepuščena vsem pripetljajem nevarne ločitve. Menila je, da take pogodbe bodo veljale pri Sisiniju, saj nekaj, dasi bodo leveje pogodbe, ker tudi najhujši zločinec spoštuje zastavljeno besedo. Toda motila se je v tem nje rimska zvestoba o punski nezvestobi, ki je živela samo še v Kartagi, vse pravno življenje pokvarivši. Toliko da je Emilija plačala, odštevši odkupnino svoje hčere, ki jo že ugrabijo s pretvezo, da plemenita gospa kvarljivo upliva na svojo hčer. Če je Flavija arijevstvu sovražna in posebno, če jo ni pridobiti za možitev, ne more to prihajati od drugod nikoder, kakor le od matere, so rekli, ker ona dekletu gospodari s svojim sebičnim in prevzetnim značajem.

Ni mogoče opisati koliko upor je Emilija tej ločitvi protislovljala, koliko je dala in koliko obljubila, da bi take muke ne trpela. Srčno je pred beriče stopila, da so bili strahu omamljeni. Boreča se z njimi bila je sledajč premagana in brez moči; v tem stanju se je tako daleč ponižala, da se je plazila k nogam beričev, proseča jih odloga in pa milosti, da bi se mogla pogovoriti še enkrat s poglavarjem.

Ta pa, ki je neviden gledal prizor obupne matere, še mislil ni na to, da bi ji razgovor dovolil. Sedaj je še le čakal, kako da mu tako ravnanje obeta vspeh. Gotovo bi Emilija raje videla Flavijo omoženo, kakor pa onečasteno ali mrtvo. Strah materin in pa hčere neskušnost, to bode, kakor si je mislil, podvojena, skrivnostno in neustavljivo delujoča sila, ki mu uresničuje namere; zato pa, da deluje ta dvojna sila, treba je zdiganja, to je saksebne ločitve.

„Dobro tedaj, reče napósled Emilija mrzlo in mirno in dostojno postavnost zadobivša, recite našemu gospodarju, da brez koristi nad nami divja. Naj sva združeni, naj sva ločeni, obedve ne storeva ničesar, ne dovoliva ničesar, kar ne bi nama pristajalo, njej in pa meni.“

Flavija se je vrgla jokaje v naročje svoje matere in držeča jo objeto, hotela je z matere hrabrostjo svojo lastno voljo ojekleniti.

Beriči jo materi iztrgajo. V pesteh bikiških omedlelo nesli so v stransko sobo poglavarске palače.

Ko se zave, vidi, da se znajde v krasni izbi. Od žensk je bila obdana, ki so z mahljali vetrile, ji čelo in sencà kropile z lepodišavno vodo in se njenim pogledom smejale. Nepričujočnost duha ji prekriva oči. Bila je, kakor

da bi bila predmete okol sebe na pričo klicala. Polagoma je ginila omamljenost v zavednost. Iz strežbe, ki jo je imelo blago dete, lahko je posnelo skrajno nevarnost, v kateri je ločena bivala zaradi svoje mladosti, lepote in stanu, zaradi svoje imovitosti in vseh pozemskih koristi.

Še časa ni imela Flavija, da bi te stvari preudarjala. Hipoma zginejo ženske, ki so ji stregle, kakor da bi bile odčarane od nje — in prednjo stoji ravno in nepremaknjeno mož žarečih oči in s smehljanjem živalske spohotnosti na ustnih.

Spoznala je Sisinija.

Čut studenja in zaničevanja je bil, ki jo je navdal. To zverjaku ni odšlo in usta se mu odmaknejo za trenlejš, da pokažejo britko rezanje.

Toda mlada dekle dobila je zopet čez-se tisto oblast, ki znani hladno, nepremagano odločnost. Uprla je va-nj pogled tako ostro, da ni vedel, kaj bi.

Toda ah, to je trajalo samo za čase; bil je preidljiv utis.

Vsa zavrženost tega človeča je bila očitna v njegovem obnašanju in govorjenju.

Flavija mu ne pusti izgovoriti, ampak glasno reče z glasom, notranjo razpaljenost kazočim:

Brandenburgu, gosp. Linhart pa za državnega poslanca nemškega za mesto Buxtehude, gosp. Gariboldi naj se pa izvoli za nemškega poročnika na havajskih otokih, in na tak način bi se mi morda še najprej znebili teh učenih gospodov, in ker se poslancu ne sme braniti, izvrševati svoje poslanstvo, odtegnili bi se iz naših krajev vsaj za čas njih poslanškega posia.

Da preidem na druge stvari, moram po- tožiti, da se nam v gospodarskem oziru tudi nič bolje ne godi, kakor v politiki. Pričakovali smo po leti dobro vinsko letino, saj to je edini pridelek revnega Dolenjca; toda vedno deže- vanje v jesenskem času, to je meseca avgusta, septembra in tudi zdaj, nam je vse pokvarilo. Tekočine se sicer ne bo manjkalo, pa nje dobrota je zaostala. Vedni dež je grojzde prehudo razmočil, v nekterih krajih je začelo že po malem gujiti. Srečni so tisti kraji, kjer je jagoda prej dozorela, da so jo prej pobrali. Tudi na Hrvaškem in na Štajerskem niso nič na boljem, kakor pri nas. Kislo vino ne bo, tako sodijo vinorejci, ker pravega mraza tudi zdaj ni bilo, pa moči prave in lepega okusa ne bo imelo, kar storé pokvarjeni in razpočeni sadovi, ki so se preveč vode napili.

Naš narodni dom v Novem mestu še vedno ni dovršen, žalostna nam majka, dobre volje in rodoljubja se ne manjka, pač pa denarja. Čehi so v kratkem času nabrali en milijon za svoje pogorelo gledišče, mi pa še teh borih soldov za narodni dom ne moremo vkup spravi- ti, kdaj se bodo tudi v materjalnem oziru naše razmere zboljšale? O dolenski železnici jo še vse tiho.

Brali smo predlog poslanca Potočnika za tržaško-loško železnico; ali se bodo naši po- slanci tudi dolenske železnice spomnili? V marsikerem oziru bila bi nam res potrebna, vsaj bi mi zamogli ležer svoje vino prodati. Destokrat Ljubljancani tudi na Hrvaškem nič boljšega vina ne kupijo, kakor pri nas; pa vožnja po železnici jim je bolj pripravna, zato gredo raje na Hrvaško, mi pa naj svoj pri- delek sami izpijemo. S čim bomo davke pla- čali? Naj se toraj naši poslanci spominjajo tudi nas Dolenjcev! Dolenska stran jim bo gotovo hvaležna!

— Kaj češ od mene? Kaj imaš tu opravi- ti?

Tvoja mati me sim pošilja, da ti znanim besede miru.

Lažeš in sramotiš me.

— Zakaj bi lagal, če si v moji oblasti, kako bi te sramotil, če roke tvoje želim.

Če bi namenil tvoji čisti bili, pustil bi me, svobodno bi me pustil.

— Svobodno! Kaj nisi? Nisi li kraljica te palače.

Tudi kraljujoča, tukaj vendar sužnja bi- vam. Če sem prosta, odpri duri in vrni me nazaj moji družini, moji svobodni in moji lastni odločbi.

— Če mi obljubiš, da mi bo ugodna.

Ktero obljubo bi zamogla tukaj dati, pa da ne bi bila izsiljena?

— In kaj bi zamogel jaz dovoliti, da ne bi se mi v nevarnosti zgubila srčna želja?

„Spoznaš tedaj, da sem pri tebi jetnica. Bodi si, ti najasramušči človeče, skusil bodeš, kaka trdnota da biva v Rimljanki, kaka moč v ženski in kaka krepost v kristijanki.

Bliskovito potegne Flavija bodalce iz ne- drij, katero si je bila skrila, da se v največji nevarnosti z njim brani in rešuje.

Sisinij stopi korak nazaj. Flavije zadržanje mu ni dalo dvojiti, kaj da namerava.

Domače novice.

V Ljubljani, 11. oktobra.

(Deželni zbor kranjski.) Danes je zopet seja. Od zadnje seje nemamo nič važnega poročati. Deželni računi se brez debate po- trjujejo. Zanimiv je predlog deželnega odbora, naj dežela pomaga, da se bo sozidal velik de- želni muzej, imenovan „Rudolfaje“ (Rudolphi- num). Kranjska hranilnica je namreč darovala v ta namen 100.000 gl.; zdaj predlaga dež. odbor, naj še dežela dodá 100.000 gl., da bo stavba lepa in dežele vredna.

(Preskušnje) za samostojne farne službe so pretekli teden delali č. gg. Kogej Ferdinand, Koaig Jurij, Prijatelj Matija, Stenovic Anton in Štupica Franc.

(Vreme) je letos prav neugodno. Pri nas le dežuje, po drugod tudi že sneg zapadel. Tako oo hribih okoli Solnograda; v Šleziji je kar zimski mraz; celo v južnem Tirolskem n. pr. v okolici Meranski, Tridentinski itd. tožijo č. čez nenavaden mraz in snežene hribe.

(Povodnj) grozi vsled vednega deževja zopet našim močvirskim prebivalcem, Ljubljanica hudo narašča. Reveži so tako malo pri- delali, zdaj bo njih beda še pomnožena.

(Mesečni somen) je bil zadajo soboto slabo obiskan. Goveje živine se je malo pri- gnalo in to le malo lepe. Precej je bilo še konj, katere so pokupili laški trgovci. Ogrski cigani so tudi nekaj konj prodali.

(Postojnska volitev.) Postojnski nemšku- tarji z velikim veseljem razglašajo pe nemških listih svojo zmago pri občinskih volitvah. Če Postojna misli, da bo sredi slovenske zemlje dolgo po konci nosila zastavo izdajalstva in renegatstva, naj si zapomni, da se znajo tudi njej peruti pristriči. Kadar dobimo narodni deželni odbor, bo ta Postojno združil s kmeč- kimi občinami v okolici trga, potem bomo videli, kdo bo zmagal pri volitvah! Obnašanje Postojne je prava sramota za notranjsko stran. V tej graji se ve da niso zapopadeni tamošnji rodoljubi, pa žal, da imajo pre malo upliava. Dr. Deu potrebuje slovenskega konkurenta!

(Štajerski deželni zbor.) Kakor razvidimo liz teogramov v dunajskih listih, so se sloven-

ski poslanci te dni krepko potegnili za pravice našega naroda, ter se je vsled tega vnela vroča besedna borba. Na interpelacijo slovenskega poslanca K u k o v c a, če se bo na slovenščino kaj oziralo pri učilaicah, ki stojé na sloven- skih tleh, odgovoril je deželni odbornik Schrei- ner, da deželni odbor ne dela razločka med slovenskim in nemškim prebivalstvom (?), sicer pa da on ne pozna nobenih slovenskih tal, ampak le deželo štajersko. Pri razprav o spremembi uprave je razvijal Herman svoje federalistične nazore, ter med drugim rekel, da je treba, da viša moč med narode poseže in vsakemu svoje pravice odkaže. Proti Hermanu je govoril baron Čok, ter ga hotel osmešiti; ob enem je našo stranko hudo grdil in opravljal. Herman mu odgovori: „Prepir med deželami ne bo končan, dokler ga ne od- strani viša moč. Narodi ne morejo čakati, kdaj se bo kolovodjem ustavovercev zljubilo, odnehati od svojega nasprotovanja in zanikovanja.“

Pričakujemo natančnejega poročila od ro- doljubov štajerskih!

(Banki „Slaviji“) pristopilo je v mesecih junij, julij in avgust t. l. 29815 novih članov, ki so zavarovali kapital 28,495.342 gl. 64 kr., ter vplačali zavarovalnine in pristojbine gl. 490.715 gl. 53 kr. Za škode izplačalo se je v tej dobi 222.196 gl. 89 kr. Od bankinih kapitalov bilo je v tem časi vloženi gl. 190.799 15 kr. v česko-moravskih posojilnicah, na zemljiščih pa 1,105.715 gl. 69 kr. Denarni promet glavne blagajnice bankine znašal je v mesecih junij, julij in avgust t. l. 2,168.177 gl. 27 kr. namreč dohodki 1,084.376 gl. 46 kr., troški pa 1,083.800 gl. 81 kr. Gasilne pri- prave izročile so se šestim občinam. Od 1. januarja pa do konca avgusta t. l. sklenjenih je bilo novih zavarovanj 51580 za kapital gl. 53,001.400 in premije 1,130.802 gl. 72 kr. škod pa se je v istej dobi izplačalo za gl. 434.022 80 kr. Samoupravna društva za zava- rovanje dohodkov in sicer vžitka kmetovalcem ter pokojnin uradnikom, obrtnikom in roko- delcem imela so konci avgusta t. l. 524 članov, ki so vpisali 343,268 gl. 60 kr. kapitala, ter si s tem zagotovili dohodkov in pokojnin 86.272 gl. 49 kr.

Razne reči.

— Prestavljeni so sledeči č. gg. duh. pomočniki: Lebar Jakob k sv. Križu p. Kostanjevce; Kurent Karol v Dobrnič; Lepasi Anton v Črni vrh; Rozman Franc v Jesenice, Koaig Jurij v Vinice; Zalokar Jožef v Hre- novice, Majer Gasper v Planino; Bobek Aloj- zij v St. Jur pod Kumom, Zevnik Jožef v Loški potok.

— Pretivni list je dobil te dni „Va- terland“ od nekoga juda — se vé da neime- novanega, ki ima nekaj prav znaeamitih stavkov, da ne smemo jih prezreti. Pretivnica se okraj- šano glasi:

„Po vaši razpravi (štev. 274 t. l.) si pri- dobivajo judje če dalje več grajšinskega po- sestva plemenitažev ter potem kmeta sužnega storijo. Kako je to dandanes mogoče, ko je vsa podložna vez med grajščakom in kmetom postavno razvezana?“ (Kako je to mogoče, jud dobro vé, če tudi se nevednega dela, pa tudi kršanski svet vé:) „Mnogo judov je po nekkih kapljah sv. vode (krstne vode) do naj- viših služb se pospelo, glej Unger, Glazer, Disraeli t. dr. Dandanašni se judom prizanaša s krstno vodo. Mar li mislite, da je jud kdaj

— Svarim te resno, pravi na to, da ne bodeš živ, ako me hočeš živo imeti. Moja čas- ni je sveta.

Preden se je moreš le najmanje dotakniti, doseže te ta ostrina in strup, s katerim je pojena, mi je porok, da ti strdi nesramno kri v žilah.

— Moji sužnji, zarjove poglavar, znali bodo, kako te razorožijo.

Preden se me dotakaejo, mirno odvrne mlado dekle, bodem že svobodna.

Tak izgled je Sisinija ostrašil; kajti ravno Flavijina upornost užgala je v njegovem srcu neukrotljivo strast. Vsi pohotni nazori se mu zdramijo. Bal se je, da ne bi mu iz rok ušel tako bogat plen, a ni pomislil, kaj da se mu je bati, kadar mu naloži odgovornost Flavije one- čast in smrt. Rimljansko plemstvo, ki je bilo v Kartagi tako številno, imelo je še zmerom precejšnje oblast, da si mu sicer okolnosti niso bile ugodne. Zatorej se je bilo Sisiniju bati, da bode plemstvo razžaljeno, če bi tako očitna sramota zadela eno izmed njih.

Varneje se mu je zdelo, če dá svojemu ravnanju s Flavijo vitez postavnosti. Za to se je bil Sisinij tudi odločil.

(Dalje prih.)

